

Arrest

nr. 287 202 van 4 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en als niet-begeleide minderjarige wordt vertegenwoordigd door zijn wettelijke voogd X, op 30 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2022 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, zijn voogd en zijn advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COOLEMAN verschijnt, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 18 december 2020 in het bezit gesteld van een Spaanse verblijfstitel geldig tot 13 november 2024, in het kader van gezinshereniging met zijn moeder die verblijfsrecht heeft in Spanje.

1.2. Op 19 augustus 2021 legt verzoeker een aankomstverklaring af bij de gemeente Izegem, die vermeldt dat hij is toegelaten tot een verblijf in België tot 28 oktober 2021.

1.3. Op 20 oktober 2021 wordt verzoeker, nu hij als minderjarige niet begeleid is in België, een voogd toegewezen.

1.4. Op 8 december 2021 dient de voogd namens verzoeker een aanvraag in voor de toepassing van de artikelen 61/14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 21 augustus 2022.

1.5. In de aanwezigheid van zijn voogd en zijn advocaat, alsook met de bijstand van een tolk, wordt verzoeker op 18 februari 2022 gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.6. De voogd dient namens verzoeker op 14 augustus 2022 een aanvraag in tot verlenging van het attest van immatriculatie conform artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet, omdat er nog geen beslissing is genomen in het kader van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet inzake de duurzame oplossing. Verzoekers attest van immatriculatie wordt verlengd tot 21 februari 2023.

1.7. Op 28 oktober 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan de voogd van een bevel tot terugbrenging van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [R.B.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de genaamde [O.A.], geboren te [...] op 23.08.2005, van nationaliteit Marokko, verblijvende te [...], binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. In het bezit van een Marokkaans paspoort met nr. [...], afgeleverd door het Consulaat van Marokko te Sevilla op 21.04.2021 en geldig tot 21.04.2026, een Marokkaanse identiteitskaart met nr. [...], geldig tot 29.04.2031 en een Spaans verblijfsdocument met nr. [...], afgeleverd te Huelva op 18.12.2020 en geldig tot 13.11.2024. Verklaarde datum binnenkomst: 31.07.2021.

In januari 2019 vervoegt betrokkene zich via de procedure gezinshereniging met zijn moeder die legaal in Spanje gevestigd is. Op 18.12.2020 wordt hij in het bezit gesteld van een Spaanse verblijfstitel. Op 20.06.2021 vertrekt hij terug naar Marokko om daar samen met zijn broer, [A.A.] (OV [...] met de Belgische nationaliteit), op 31.07.2021 naar België te komen. Sinds zijn aankomst in België verblijft hij bij zijn broer. Via zijn advocaat wordt hij op 18.08.2021 gesignaleerd aan de Dienst Voogdij. De gemeente Izegem levert een aankomstverklaring af dd. 19.08.2021 met een toegelaten verblijf tot 28.10.2021. Dhr. [R.B.] op 20.10.2021 als voogd wordt aangeduid.

Op 08.12.2021 dient de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In deze aanvraag vermeldt de voogd het volgende: betrokkene leefde op legale wijze met zijn moeder en twee zussen te Spanje op een appartement waar twee kamers verhuurd werden. Hij voelde zich daar niet goed en veilig door psychische problemen van zijn zus. Er zou heel vaak sprake geweest zijn van conflicten tussen hem en zijn moeder en zussen. De moeder zou veel werken waardoor hij niet kon rekenen op haar steun. De vader woont nog steeds in Marokko en werkt niet omwille van gezondheidsproblemen. De broer van betrokkene stuurt dan ook heel vaak geld naar hun vader en moeder. Door het gebrek aan toezicht van zijn moeder zou betrokkene slechte vrienden gemaakt hebben en 's nachts op straat rondgedwaald hebben met hen. De contactgegevens van beide ouders worden toegevoegd aan de aanvraag. Daarnaast worden ook de opvang-, scholing- en gezondheidssituatie van betrokkene in zowel Spanje als België geschetst. Hij wenst in België zijn toekomst uit te bouwen samen met zijn broer. De relatie met zijn broer zou ook beter zijn dan die met zijn ouders. De broer zou hem steunen in zijn plannen

in tegenstelling tot zijn ouders. Zij hebben dan ook hun ouderlijke verantwoordelijkheid overgedragen aan de broer van betrokkene en willen dat hij in België verder opgroeit. Er is wekelijks contact met de ouders. De voogd voegt volgende stukken aan de aanvraag toe: een internationaal paspoort van betrokkene, zijn Spaanse verblijfstitel, de F-kaart van zijn broer, een rapport van de school in Spanje van het schooljaar 2020- 2021, een rapport van de school in België voor het dagelijks werk van 2021-2022, een inschrijving voor de fitness en bewijzen dat de broer geld overmaakte aan zijn ouders.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder de artikelen 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, wordt betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een interview dd. 18.02.2022.

Tijdens het interview vertelt betrokkene over zijn familie, hoe zijn relatie met iedereen was en hoeveel contact hij met hen heeft. Hij verklaart dat hij vooral een moeilijke relatie had met zijn oudere zus, [L.], die sinds de zomer van 2020 ook bij de moeder introk. Met zowel zijn paternale als zijn maternale familie is er amper contact. Daarnaast vertelt hij over hoe hij naar Spanje en België kwam en hoe zijn leven in Marokko was voor zijn vertrek. Betrokkene geeft duiding over de levensomstandigheden, zijn scholing, zijn gezondheid en zijn vrije tijd in Marokko. Vervolgens praat hij over zijn tijd in Spanje, hoe ze daar leefden, hoe hij naar school ging en hoe zijn gezondheid en vrije tijd daar was. Het eerste jaar in Spanje was enorm goed voor hem maar de maanden daarna begon hij het lastig te krijgen. Hij was niet meer gemotiveerd om naar school te gaan of zijn sportactiviteiten verder te zetten. Betrokkene zegt het goed te doen in België en zich goed te voelen. Hij wilt zijn studies afwerken, een mecanicien worden en een gezin starten. Hij is bang dat hij bij een eventuele terugkeer naar Spanje op de straat zal leven en zal lijden. Een volledig verslag van dit interview is terug te vinden in het administratief dossier. (WF: 18.02.2022)

Tijdens het interview worden geen nieuwe documenten voorgelegd.

Betrokkene wordt op 21.02.2022 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit met het oog op verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen.

Op 04.04.2022 wordt er contact opgenomen met de verbindingsambtenaar verantwoordelijk voor Spanje met de vraag een onderzoek te doen naar de familiale situatie van betrokkene te Spanje. Na een reminder op 31.05.2022 laat de verbindingsambtenaar op 02.06.2022 weten dat de vragen die door de Cel Kwetsbaren werden gesteld niet beantwoord kunnen worden. Op 04.07.2022 vindt een overleg plaats met de verbindingsambtenaar waar wordt besloten dat de huidige verblijfsstatuten van de familie van betrokkene in Spanje door de verbindingsambtenaar onderzocht zullen worden.

Gelet op artikel 61/19 van de wet van 15.12.1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 dient de voogd op 14.08.2022 een aanvraag in tot verlenging van het AI. Hierin vermeldt hij het volgende: betrokkene verblijft nog steeds bij zijn oudere broer, er is niets veranderd aan de familiesituatie maar er is wel regelmatig telefonisch contact tussen betrokkene en zijn familie. Iedereen van het gezin wil dat de NBMV bij zijn oudere broer blijft. Hier is hij veilig, doet hij het goed op school en heeft hij een goede gezondheid. De voogd is ervan overtuigd dat de duurzame oplossing voor betrokkene in België ligt.

De voogd voegt de volgende documenten toe aan de aanvraag: een attest van pleegzorg, een attest van gezinssamenstelling, een brief omtrent de goedkeuring van Jeugdhulp en een schoolattest voor 2021 - 2022.

Op 19.08.2022 wordt het AI van betrokkene in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15.12.1980, verlengd tot 21.02.2023 en dit met het oog op verder onderzoek naar de duurzame oplossing.

Op 26.08.2022 laat de verbindingsambtenaar weten dat zowel betrokkene als zijn moeder, [F.J.], in het bezit zijn van Spaanse verblijftitels die geldig zijn tot 13.11.2024. Tevens zou zijn vader, [J.A.], zich ondertussen in Spanje bevinden en een procedure voor gezinshereniging met zijn vrouw gestart hebben.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, zijnde de aanvraag van de voogd, de mondelinge verklaringen tijdens het interview met betrokkene, en de resultaten van de opzoekingen via de verbindingsambtenaar, kan men stellen dat het belang van betrokkene zich situeert in Spanje.

Conform Artikel 61/14-2° van de wet van 15.12.1980 kan de duurzame oplossing bestaan een gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden. De

Vreemdelingenwet dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst of derde land. Er bestaat geen twijfel dat er nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is in Spanje en dit bij zijn ouders. Zij zijn namelijk beide gevestigd in Spanje samen met zijn twee zussen en hebben tot zijn 17 jaar voor hem ingestaan. Zij zijn gelokaliseerd op [...] te Spanje en zijn telefonisch bereikbaar (+[...] en +[...]).

Artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind stellen dat er geen enkele bevoegde instantie beslist heeft dat een scheiding tussen de ouder(s) en kind dient opgelegd te worden. De ouders zijn nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van hun minderjarige zoon, net zoals zij dit gedaan hebben in het verleden tot aan zijn komst naar België. Er kan in alle redelijkheid gesteld worden dat de motieven die de ouders aanhalen om hun zoon naar België te sturen evenwel onvoldoende ernstig zijn om de eenheid van het gezin in vraag te stellen. Een scheiding met de ouders kan slechts in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling gerechtvaardigd worden. General Comment nr.14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK onderstreept nogmaals het belang van de eenheid van het gezin, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en benadrukt vervolgens dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen. Nergens in het dossier is er echter sprake van zware verwaarlozing van het kind, noch van een risico op zijn veiligheid (General Comment no. 14, §61: separation should only occur as a last resort measure, as when the child is in danger of experiencing imminent harm or when otherwise necessary). De simpele verklaring van betrokkene dat zijn moeder te weinig thuis zou zijn en dat ze hem te weinig aandacht zou kunnen geven, voldoet hier niet. Er dient hierbij gewezen te worden op artikel 18 van het IVRK dat benadrukt dat het de verantwoordelijkheid, de plicht en het recht is van de ouders hun kind op te voeden en in te staan voor de ontwikkeling van hun kind.

De redenen die betrokkene aangeeft waarom hij niet bij zijn ouders wil wonen, zijn onvoldoende om te stellen dat de duurzame oplossing noodzakelijk in België ligt. Hij haalt namelijk aan dat hij door zijn oudste zus slecht behandeld werd. Zo zou ze hem geslagen hebben en met een mes achter hem aan gezeten hebben. De laatste keer dat dit gebeurde zou ze hem met een mes geraakt hebben op zijn arm. Vervolgens zou hij van huis weggevlucht zijn naar een vriend. Zijn moeder zou hem achteraf gevraagd hebben om terug naar huis te komen. Betrokkene verklaart dat iedereen heel wat kalmer was bij zijn terugkomst maar dat hij toch een meubel tegen de deuropening moest plaatsen om te kunnen slapen. Er zijn echter geen objectieve elementen in dit dossier die het gedrag van zijn zus bewijzen. Het gaat hier louter om subjectieve en vage verklaringen. De simpele bewering van door zijn zus lastig te zijn gevallen voldoet in deze niet. Om aannemelijk te zijn moeten deze verklaringen immers minstens gestaafd worden met een begin van bewijs. Het is daarnaast ook bevreemdend dat betrokkene enkel zou kunnen slapen met een meubel voor de deuropening wanneer hij zelf tijdens zijn interview verklaart dat hij met zijn moeder en zus in dezelfde kamer moest slapen door een gebrek aan ruimte.

Ook de slechte schoolresultaten van de laatste periode dat betrokkene in Spanje woonde, zijn niet voldoende om te stellen dat de duurzame oplossing noodzakelijk in België ligt. Er zijn namelijk geen tegenindicaties dat betrokkene in Spanje niet verder een succesvolle studie zou kunnen afwerken. Gezien zijn goede resultaten in België weerhoudt niets hem om goede schoolresultaten te behalen en zijn middelbaar in Spanje te voltooien. Daarboven verklaart hij ook dat het eerste jaar in Spanje enorm goed ging. Er is in Spanje voldoende kwalitatief onderwijs aanwezig. Na het behalen van zijn middelbaar diploma in Spanje kan hij desgevallend volgens de geijkte procedure van de vreemdelingenwet een aanvraag indienen om hogere studies in België aan te vatten indien hij dat wenst.

Rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van zijn verblijf in België, maakt een terugkeer naar Spanje ook geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien hij tot voor zijn komst naar België verbleven heeft bij zijn ouders, zij het in Marokko of Spanje. Bijgevolg weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten in Spanje. Het is duidelijk dat de band die hij met zijn broer heeft belangrijk is, maar zoals betrokkene zelf aanhaalt tijdens zijn interview, kwam zijn broer vaak op bezoek toen ze niet samen woonden. Verder kan zijn broer op afstand financiële steun bieden zoals hij de voorbije jaren op een frequente basis reeds deed.

Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. De verklaring van betrokkene waarin hij expliciet de wens uit om in België te blijven, wordt meegenomen in deze beslissing. De argumenten die worden aange-dragen vermogen evenwel niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene zelf de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in zijn hoger belang is.

Tenslotte kan overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer naar Spanje voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is. Spanje is een Europees land met een hoge levensstandaard, er kan niet aan getwijfeld worden dat er vanuit de overheid aan hem voldoende ontwikkelingskansen kunnen gegeven worden om uit te groeien tot een gezonde en gelukkige jongvolwassene. Aangezien zijn vader zich ondertussen ook gevestigd heeft in Spanje om via gezinshereniging een verblijf te kunnen krijgen, zijn de belangrijkste zorgfiguren voor betrokkene van de voorbije 17 jaar samen onder één dak. Betrokkene heeft nog steeds wekelijks contact met zijn ouders wat dan ook wijst op een goeie band. Betrokkene is in het bezit van een Spaanse verblijfsvergunning en kan dus zonder problemen zich legaal bij zijn ouders voegen. De Spaanse wet van 26/2018 van 21 december met betrekking tot de rechten en garanties van kinderen en adolescenten (Ley 26/2018, de 21 de diciembre, de derechos y garantías de la infancia y la adolescencia) waakt erover dat alle jongens, meisjes en adolescenten recht hebben op leven, op een goede kwaliteit van leven en op een gezonde omgeving in waardige omstandigheden. Het leidt dan ook geen twijfel dat betrokkene bij terugkeer naar Spanje indien nodig beroep kan doen op de diverse Spaanse instellingen en organisaties die voorzien zijn om families en kinderen te ondersteunen.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Spanje voorop alwaar hij eventueel kan herenigd worden met zijn ouders.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Samenvatting van het middel:

Rekening houdende met alle informatie uit het administratieve dossier van de verzoekende partij moet gesteld worden dat de duurzame oplossing voor de verzoekende partij in België ligt, waar hij op vandaag samen met zijn broer, de heer [A.A.], verblijft. De verwerende partij verrichte een onvoldoende onderzoek én nam, bij het nemen van de bestreden beslissing, het hoger belang van het kind niet, minstens onvoldoende, in aanmerking.

[...]

Op 8 december 2021 dient de voogd van de verzoekende partij, de heer [R.B.], een aanvraag in voorzien in de artikelen 61/15 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Deze procedure heeft tot doel na te gaan waar de duurzame oplossing voor de minderjarige ligt.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet voorziet drie mogelijke zogenaamde duurzame oplossingen voor niet – begeleide minderjarige vreemdelingen:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet.

Verder bepaalt artikel 61/18, eerste lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

[...]

Het is bijgevolg de taak van verwerende partij om een individueel onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing. Een bevel tot terugbrenging kan pas afgeleverd worden indien vaststaat dat de duurzame oplossing de terugkeer naar of gezinshereniging in een ander land is. Zolang er twijfel bestaat, dient er overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet een verblijfsvergunning afgeleverd te worden.

Relevant zijn ook de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet. Hierin worden een aantal voorwaarden geschetst waaraan verwerende partij moet voldoen, vooraleer er een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet stelt dan weer:

[...]

Relevant in casu is verder het General Comment n° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind¹, dat specifiek handelt over de behandeling van niet begeleide minderjarige vreemdelingen. Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind:

“20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs. “

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier:

“84. ... Return to the country of origin shall in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account: - The safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations; - The availability of care arrangements for that particular child; - The views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers; - The child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country; - The child's right “to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations” (art. 8); - The “desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background”(art. 20).”

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie over) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd:

“85. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin. “

Het belang van het kind wordt eveneens onderstreept door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 18 juli 2013 met nr. 106/2013 met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet waar het Hof heeft gesteld dat “de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.” Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: “Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.” Daarbij concludeert het Hof dat “artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”

Gelet op het gegeven dat deze bepalingen uitdrukkelijk handelen over minderjarige kinderen en hun toekomst, dient de verwerende partij zeer zorgvuldig na te gaan welke duurzame oplossing in een individuele situatie het best aan de orde is. Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat de dienst MINTEH er toe gehouden is om een onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst / land van wettelijk verblijf.

Er kan slechts besloten worden dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar in casu Spanje indien er garanties zijn over een adequate zorg en opvang. Daarbij moet ook gekeken worden naar de socio-economische omstandigheden. Zolang hierover geen duidelijkheid is, kan met niet stellen dat de

duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Spanje. Hierna zal aangetoond worden dat verwerende partij onzorgvuldig te werk ging toen ze de bestreden beslissing nam, aangezien in casu de duurzame oplossing voor verzoeker niet gelegen is in een terugkeer naar Spanje, maar in een verblijf in België.

[...]

Verwerende partij stelt dat, overeenkomstig artikel 61/18 van de vreemdelingenwet, de duurzame oplossing voor verzoekende partij niet in België ligt en stelt een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij herenigd kan worden met zijn ouders.

Volgens de verwerende partij zijn de redenen die de verzoekende partij aangeeft waarom hij niet in Spanje bij zijn ouders kan wonen onvoldoende om te stellen dat de duurzame oplossing noodzakelijk in België ligt. Dienaangaande verwijt de verwerende partij verzoekende partij geen objectieve elementen voor te leggen die zijn standpunt bewijzen. Anderzijds stelt de verwerende partij dat de vrijwaring van de eenheid van gezin vooropgesteld wordt door artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet waardoor, volgens de verwerende partij, alle elementen in het dossier erop wijzen dat de meest duurzame band die met z'n ouders is en dat de broer van de verzoekende partij, hoewel er niet betwist wordt dat de verzoekende partij met de heer [A.A.] een belangrijke band heeft, nog maar recent als belangrijkste zorgfiguur figureert terwijl z'n ouders 17 jaar voor de opvoeding van de verzoekende partij hebben ingestaan.

Deze visie kan echter niet worden gevolgd.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het door de verwerende partij gevoerde onderzoek ontoereikend is teneinde een concreet zicht te krijgen op de effectieve levenssituatie van de verzoekende partij in Spanje. De verwerende partij baseert de bestreden beslissing immers op het gegeven dat de verbindingsambtenaar een onderzoek heeft gedaan naar de Spaanse verblijfstitels van de verzoekende partij én zijn moeder, dat deze geldig zijn tot 13 november 2024 én dat de vader van de verzoekende partij zich ondertussen ook in Spanje zou bevinden. Andere informatie zoals bijvoorbeeld het feit of de ouders geschikt zijn verzoekende partij op te vangen, én zij dit überhaupt wel wensen en / of de woonplaats van de ouders voldoende adequaat is om verzoekende partij op te vangen, ligt niet voor.

Bijgevolg is de verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing, dan ook allerm minst uitgegaan van het hoger belang van het kind én werd evenmin nagegaan of er voldoende garanties zijn ter opvang. Elk kind behoeft namelijk structuur en stabiliteit, zodat het de nodige kansen moet krijgen op een goede en gezonde ontwikkeling, hetgeen hem in Spanje alvast niet kan worden geboden.

Zo haalde de verzoekende partij tijdens zijn interview aan dat het appartement in Spanje slechts een klein appartement was, met een beperkte woonkamer, die zelfs door z'n moeder werd onderverhuurd aan twee én zelfs drie personen (interview van de verzoekende partij van 18 februari 2022, p. 10). De verzoekende partij sliep er eerst, samen met zijn zussen in een aparte kamer, daarna sliepen ze allemaal samen in het salon. Bezwaarlijk kan gesteld worden dat het samen slapen in één ruimte, met andere, vreemde mensen, voor de verzoekende partij de meest ideale oplossing zou zijn. Bovendien, gezien de vader van de verzoekende partij recent bij het gezin in Spanje is ingetrokken, is er één persoon extra, én dus nog minder plaats voor de verzoekende partij. Hoewel niet met zoveel woorden gezegd blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij enigszins in twijfel trekt gezien de verklaringen betreffende het samen slapen in één ruimte, maar wel een meubel voor de deuropening moeten plaatsen om te kunnen slapen, uit angst voor de zus, tegenstrijdige verklaringen zouden zijn. Echter dient opgemerkt te worden dat verwerende partij van dit alles z'n eigen verhaal maakt, zonder zich te baseren op concrete gegevens / feiten. Want als de verklaringen van de verzoekende partij erop worden nagelezen spreekt de verzoekende partij niet over aparte kamers, maar louter over een deuropening. Als verwerende partij hieromtrent de nodige zekerheid wenste te bekomen, dan lijkt het toch maar logisch dat er een grondiger onderzoek zou worden verricht, door bijvoorbeeld ter plaatse naar de levensomstandigheden te gaan kijken?

Het hebben van een warm nest is uiterst noodzakelijk voor de ontwikkeling en ontplooiing van een kind. Verblijven in een appartement, waar er amper plaats is, in een land waar zijn ouders de verzoekende partij hem nooit hebben gewenst, én dus ook nooit in staat zullen zijn om hem op te voeden en op te vangen, is geenszins een oplossing in het belang van het kind. Te meer de verzoekende partij gedurende zijn interview ook meermaals heeft aangehaald dat hij, zowel in Marokko, maar ook in Spanje er alleen voor stond. Er was een gebrek aan financiële middelen, er was vaak geen eten, er kon geen kledij worden gekocht, de verzoekende partij woonde quasi alleen, enz...

Naast het gegeven dat de verzoekende partij geen goede band heeft met z'n biologische ouders, heeft dit alles uiteraard een invloed op het welbevinden van de verzoekende partij. Doorheen z'n interview heeft de verzoekende partij aangehaald zich in Marokko / Spanje niet goed te voelen gezien hij aan z'n lot werd overgelaten. Door een gebrek aan toezicht verwaarloosde de verzoekende partij zijn school, liet hij zich in met verkeerde vrienden / drugs, dwaalde hij 's nachts rond in de Spaanse straten, enz... Ook thuis kon de verzoekende partij niet rekenen op een veilige omgeving: hij werd er immers bedreigd door z'n zus, die de verzoekende partij sloeg én hem aanviel met een mes. De verzoekende partij had angst, te meer

zijn zus hem later ook opbelde om te zeggen dat ze hem zou vermoorden. Na het incident was de verzoekende partij zo ontredderd dat hij van thuis wegluchtte.

Gezien het ouderlijke milieu duidelijk niet geschikt is om de verzoekende partij de nodige zorgen te bieden, wordt / werd de verzoekende partij de facto opgevoed door z'n broer, de heer [A.A.], die legaal in België verblijft. De verzoekende partij ziet z'n broer als een soort vader (interview van de verzoekende partij van 18 februari 2022, p. 5), én krijgt van hem de liefde, maar ook de financiële steun die hij al die jaren van z'n biologische ouders heeft moeten missen. In België voelt de verzoekende partij zich goed én heeft hij eindelijk het gevoel dat hij, mede dankzij de steun van z'n broer, hier z'n toekomst kan uitbouwen. Dankzij de stabiliteit die de heer [A.A.] de verzoekende partij kan bieden, heeft de verzoekende partij eindelijk de structuur gevonden die hij zo hard nodig heeft. De heer [A.A.] is voor de verzoekende partij dan ook, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij aanhaalt, de belangrijkste zorgfiguur / steunfiguur. Ook niemand stelt de goede banden die de verzoekende partij met z'n broer heeft, in vraag. Voor z'n ouders is het trouwens de normaalste zaak dat de verzoekende partij wordt opgevoed / financieel wordt onderhouden door de heer [A.A.]. De verzoekende partij wenst ook verder bij z'n broer te verblijven én kan zich niet voorstellen dat hij terug zou moeten keren naar Spanje om dan opnieuw in de 'hel' terecht te komen.

De loutere vaststelling dat Spanje een Europees land met een hoge levensstandaard is, en er ondersteuning bestaat van diverse organisaties en Spaanse instanties, weegt niet op tot het hebben van een warm nest, omringd door een dicht familielid die voor de verzoekende partij aanzien wordt als een soort vader.

Overeenkomstig het arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 het Grondwettelijk Hof (reeds hierboven geciteerd) dient artikel 61/14, 2°, van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind.

Zelfs aangenomen dat de socio – economische overwegingen op zich onvoldoende zijn om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind, kwam het de verwerende partij toe om alle elementen, die raken aan het hoger belang van het kind, en zoals die blijken uit de aanvraag / administratieve dossier, of er voorwerp van zouden moeten uitmaken, mee in overweging te nemen, hetgeen in casu niet gebeurde (cfr. gebrekkig onderzoek door de verwerende partij – zie hierboven). Immers, naar luid van artikel 74/16, §2, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet moet de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde zich ervan vergewissen dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Zoals hiervoor reeds gesteld, benadrukte ook het Grondwettelijk Hof de waarborgen inzake opvoeding.

Ook het Hof van Justitie benadrukt in zijn arrest van 24 januari 2021 (zaak C-441-19) dat het belang van het kind vooropstaat en dat het de lidstaten toekomt een onderzoek te voeren naar "adequate opvang":

"47 Derhalve moet de lidstaat bij de beslissing omtrent de uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige terdege rekening houden met meerdere aspecten, zoals de leeftijd, het geslacht, de bijzondere kwetsbaarheid, de fysieke en mentale gezondheid, het verblijf in een pleeggezin, het opleidingsniveau en de sociale omgeving van die minderjarige.

48 Vanuit dat perspectief bepaalt artikel 10, lid 1, van richtlijn 2008/115 dat voordat een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige wordt uitgevaardigd, met gepaste aandacht voor het belang van het kind hulp wordt geboden door bevoegde instanties anders dan de autoriteiten die de terugkeer uitvoeren. Artikel 10, lid 2, van die richtlijn bepaalt dat voordat de autoriteiten van een lidstaat een niet-begeleide minderjarige van hun grondgebied verwijderen, zij zich ervan overtuigen dat die minderjarige wordt teruggestuurd naar een familielid, een aangewezen voogd of adequate opvangfaciliteiten in het land van terugkeer.

49 Dit artikel maakt dus onderscheid tussen de verplichtingen die op de lidstaat rusten „voordat een terugkeerbesluit tegen een niet-begeleide minderjarige wordt uitgevaardigd" en „voordat [zij een dergelijke minderjarige] van hun grondgebied verwijderen". (...)

55 Uit deze bepalingen vloeit voort dat de betrokken lidstaat, alvorens een terugkeerbesluit vast te stellen, concreet moet onderzoeken of er voor de betrokken niet-begeleide minderjarige adequate opvang beschikbaar is in het land van terugkeer.

56 Indien die opvang niet aanwezig is, kan tegen die minderjarige geen terugkeerbesluit krachtens artikel 6, lid 1, van die richtlijn worden uitgevaardigd.

57 De uitlegging waarbij de betrokken lidstaat zich er, alvorens tegen een niet-begeleide minderjarige een terugkeerbesluit uit te vaardigen, van moet overtuigen dat er in het land van terugkeer adequate opvang beschikbaar is, vindt steun in de rechtspraak van het Hof.

58 Het Hof heeft namelijk geoordeeld dat de lidstaten op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115 („Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand") verplicht zijn om bij

de tenuitvoerlegging van deze richtlijn naar behoren rekening te houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, alsook om het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen [arresten van 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 48, en 8 mei 2018, K. A. e.a. („Gezinshereniging in België”), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 102]. (...)

60 Op grond van het voorgaande moet op de eerste prejudiciële vraag worden geantwoord dat artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 5, onder a), van deze richtlijn en artikel 24, lid 2, van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat de betrokken lidstaat, alvorens een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een niet-begeleide minderjarige, de situatie van die minderjarige algemeen en grondig moet toetsen, rekening houdend met het belang van het kind. In dat kader dient die lidstaat zich ervan te overtuigen dat er voor de betrokken niet-begeleide minderjarige adequate opvang beschikbaar is in het land van terugkeer.”

Het is niet betwist dat inderdaad een duurzame oplossing moet gezocht worden voor het kind, maar een netwerk van familieleden, waarvan evenwel niet gewenst wordt het kind voortdurend op te vangen, wijst niet op het gegeven dat dit een duurzame oplossing is voor het kind (naar analogie: RvV, nr. 269 091 van 28 februari 2022).

De bestreden beslissing baseert zich niet op een juiste feitenvinding, is kennelijk onredelijk genomen en het aantonen van een duurzame oplossing is niet afdoende, zodat de materiële motiveringsplicht, in samenhang met de hierboven vermelde wetsartikelen, werd geschonden.

[...]

Artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Voormeld artikel vereist dus dat er rekening moet gehouden worden met het hoger belang van de verzoekende partij als kind, maar ook met zijn privé – familieleden hier op het grondgebied. Immers, het doel van artikel 8 E.V.R.M. is het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen.

Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het effectieve gezinsleven die de verzoekende partij op vandaag met zijn broer onderhoudt dient bijgevolg, in het licht van artikel 8 E.V.R.M., gerespecteerd worden. Eveneens dient een door de verwerende partij genomen beslissing, overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M., rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn die de verzoekende partij intussen in ons land heeft opgebouwd (naar analogie R.v.St, nr. 49821 van 13 juli 1993), hetgeen door de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende gebeurde.

Zo is de heer [A.A.] ondertussen officieel pleegzorger van de verzoekende partij, én neemt hij, ten aanzien van de verzoekende partij, alle ouderlijke verantwoordelijkheden op zich. Op vandaag is vast te komen staan dat er, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt, niet alleen een belangrijke band, maar ook een zéér betrokken band tussen de heer [A.A.] en de verzoekende partij bestaat, terwijl er in de praktijk geen enkele affectieve band meer is met de biologische ouders.

Voor de verzoekende partij is het huis van de heer [A.A.] z'n enige thuis, alwaar hij zich geborgen en veilig voelt, zodat het niet langer kunnen verblijven in deze warme thuis een zéér negatieve impact op het welbevinden van de verzoekende partij zou inhouden.

Rekening houdende met hetgeen hierboven werd uiteengezet betekent het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), afgeleverd aan de verzoekende partij, dan ook een schending van artikel 8 E.V.R.M. gezien de verzoekende partij wordt gescheiden van z'n broer, voor de verzoekende partij z'n belangrijkste zorgfiguur.

[...]

De bestreden beslissing, het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), bevat verschillende lancunes.

De hierboven vermelde wetsbepalingen werden manifest geschonden.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing kadert in een aanvraag die de voogd namens verzoeker op 8 december 2021 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert de “*duurzame oplossing*” als volgt:

“2° duurzame oplossing:

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- *hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
 - *hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*
- Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”*

Het door verzoeker nog aangehaalde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verder wordt in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat verweerder zich, indien hij een beslissing tot verwijdering neemt voor een niet-begeleide minderjarige, moet vergewissen van garanties qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst of verblijf, rekening houdend met zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van

zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige."

2.5. Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt dat verweerder voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

2.6. De Raad wijst er nog op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013, met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, met name heeft gesteld dat *"de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008."* Het Hof overweegt dat het begrip *"duurzame oplossing"*, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *"Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij."* Daarbij concludeert het Hof dat *"artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding."*

2.7. In de bestreden beslissing worden het verloop van de procedure en verzoekers verklaringen uitgebreid uiteengezet. Zo wordt eerst weergegeven wat in de aanvraag van 8 december 2021 werd verklaard en ingegaan op het interview van 18 februari 2022. Verweerder motiveert verder dat er contact werd opgenomen met de verbindingsambtenaar verantwoordelijk voor Spanje, met de vraag een onderzoek te doen naar de familiale situatie van verzoeker in dat land. Er werd echter, nadat er reeds een herinnering werd verstuurd, geantwoord dat de vragen niet kunnen worden beantwoord. Op 4 juli 2022 vond een overleg plaats met de verbindingsambtenaar waar werd besloten dat de verblijfsstatuten van verzoekers familie in Spanje zullen worden onderzocht. Verweerder gaat verder in op wat werd

aangevoerd in de aanvraag van 14 augustus 2022 tot verlenging van verzoekers attest van immatriculatie en wijst er op dat op 26 augustus 2022 de verbindingssambtenaar liet weten dat verzoeker en zijn moeder in het bezit zijn van Spaanse verblijfstitels, geldig tot 13 november 2024, en dat verzoekers vader zich ondertussen ook in Spanje bevindt en een procedure gezinshereniging heeft opgestart.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens besloten dat verzoeker door zijn voogd dient te worden teruggebracht naar Spanje nu hij langer op het grondgebied verblijft dan toegelaten en omdat de duurzame oplossing wordt gesitueerd in Spanje, waar verzoeker en zijn gezinsleden een geldige verblijfstitel hebben. Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier acht verweerder het in het belang van verzoeker om terug te keren naar Spanje, waar volgens hem nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging voor verzoeker aanwezig is en dit bij zijn ouders. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling inzake de duurzame oplossing.

2.8. Verweerder wijst er in de bestreden beslissing op dat er geen twijfel over bestaat dat de mogelijkheid tot opvang en verzorging nog steeds aanwezig in Spanje en dit bij verzoekers ouders. Hij stelt vast dat beide ouders zijn gevestigd in Spanje en daar momenteel ook nog instaan voor verzoekers zussen. Hij motiveert dat de ouders nog steeds verantwoordelijk zijn voor de zorg voor en opvang van hun minderjarige zoon en wijst erop dat zij in het verleden steeds hebben ingestaan voor verzoeker. Hij wijst erop dat de redenen die verzoeker heeft gegeven waarom hij niet bij zijn ouders wenst te wonen, onvoldoende zijn om de scheiding van zijn ouders of de verbreking van de gezinseenheid te rechtvaardigen of te stellen dat de duurzame oplossing zich in België bevindt. Hij benadrukt dat de scheiding met de ouders enkel kan worden gerechtvaardigd in het geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling en dat er van deze situaties geen sprake is. Hij stelt dat de simpele verklaring van verzoeker dat zijn moeder te weinig thuis zou zijn en hem te weinig aandacht zou kunnen geven niet voldoet. Hij wijst hierbij nog op artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, dat stelt dat het de verantwoordelijkheid, de plicht en het recht is van de ouders om hun kind op te voeden en in te staan voor zijn ontwikkeling. In zoverre verzoeker nog wees op gewelddadig gedrag van zijn oudste zus als reden waarom hij niet bij zijn ouders wenst te wonen, stelt verweerder vast dat er geen objectieve elementen zijn die het beschreven gedrag van zijn zus bewijzen. Het gaat volgens verweerder enkel om subjectieve en vage verklaringen, die niet worden gestaafd door enig begin van bewijs. Verweerder wijst ook op een inconsistentie in verzoekers verhaal. Zo vindt hij het bevreemdend *“dat betrokkene enkel zou kunnen slapen met een meubel voor de deuropening wanneer hij zelf tijdens zijn interview verklaart dat hij met zijn moeder en zus in dezelfde kamer moest slapen door een gebrek aan ruimte”*. Ook de slechte schoolresultaten in Spanje zijn volgens verweerder niet voldoende om te stellen dat de duurzame oplossing noodzakelijk in België ligt. Verweerder wijst erop dat verzoeker momenteel goede resultaten behaalt en niets hem ervan weerhoudt om zijn middelbaar succesvol te voltooien in Spanje. Hij merkt nog op dat verzoeker zelf ook heeft verklaard dat zijn eerste schooljaar in Spanje heel goed is verlopen en stelt dat er aldaar voldoende kwalitatief onderwijs aanwezig is. Verweerder concludeert dat er bij een terugkeer naar Spanje voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig zijn, waarbij hij ook wijst op het gegeven dat Spanje een Europees land is met een hoge levensstandaard en dat er vanuit de overheid aan verzoeker voldoende ontwikkelingskansen kunnen worden gegeven om uit te groeien tot een gezonde en gelukkige jongvolwassene. Hij stelt vast dat de belangrijkste zorgfiguren van verzoeker terug onder één dak verblijven en dat verzoeker nog wekelijks contact heeft met zijn ouders, wat wijst op een goede band. Hij wijst nog op Spaanse wetgeving die erover waakt dat jongens, meisjes en adolescenten recht hebben op leven, op een goede levenskwaliteit en op een gezonde omgeving in waardige omstandigheden, waardoor verzoeker bij een terugkeer naar Spanje, indien nodig, ook een beroep kan doen op de diverse Spaanse instellingen en organisaties die zijn voorzien om families en kinderen te ondersteunen. De hereniging van verzoeker met zijn ouders in Spanje wordt in diens hoger belang geacht, waardoor de duurzame oplossing zich volgens verweerder situeert in dit land.

2.9. In eerste instantie betoogt verzoeker dat verweerder geen toereikend onderzoek heeft gevoerd om een concreet zicht te krijgen op zijn effectieve levenssituatie in Spanje. Hij stelt dat er geen informatie is of zijn ouders geschikt zijn om hem op te vangen, of zij hiertoe bereid zijn en of de woonsituatie hiervoor wel geschikt is. Hij wijst op zijn verklaringen inzake de krappe huisvesting van het gezin in Spanje en merkt op dat momenteel ook zijn vader in Spanje woont, waardoor de al zeer kleine woonruimte nog minder is geworden. Hij betoogt dat er onvoldoende garanties zijn dat er in Spanje voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig zijn en dat er aldus onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

Uit de bestreden beslissing blijkt wel degelijk een onderzoek naar de gezinssituatie in Spanje. In dit verband vermeldt de bestreden beslissing als volgt: *“Op 04.04.2022 wordt er contact opgenomen met de verbindingsambtenaar verantwoordelijk voor Spanje met de vraag een onderzoek te doen naar de familiale situatie van betrokkene te Spanje. Na een reminder op 31.05.2022 laat de verbindingsambtenaar op 02.06.2022 weten dat de vragen die door de Cel Kwetsbaren werden gesteld niet beantwoord kunnen worden. Op 04.07.2022 vindt een overleg plaats met de verbindingsambtenaar waar wordt besloten dat de huidige verblijfstatuten van de familie van betrokkene in Spanje door de verbindingsambtenaar onderzocht zullen worden.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aangesproken verbindingsambtenaar in meerdere mails heeft aangegeven dat de door verzoeker doorgegeven telefoonnummers van zijn ouders niet in gebruik zijn. In een later stadium werd er gesteld dat de ouders enkel via whatsapp bereikbaar zouden zijn, waarna werd nagevraagd of er een dienst-gsm kon worden aangeschaft voor deze specifieke vorm van contacteren. De voogd werd er op 4 juli 2022 telefonisch op gewezen dat de telefoonnummers van de ouders niet meer in gebruik lijken te zijn waardoor geen contact met hen kan worden opgenomen, waarna deze aangaf dit te zullen bekijken en de correcte telefoonnummers te zullen doorsturen. Er blijkt evenwel niet dat de voogd dit heeft gedaan. Uit het geheel van de stukken blijkt aldus dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk een grondig onderzoek heeft willen voeren, maar hierbij werd verhinderd contact te leggen met de ouders door zaken die buiten zijn controle zijn. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om correcte informatie te geven over zijn ouders en dat het gegeven dat verzoekers ouders praktisch niet bereikbaar waren verweerder niet kan worden verweten. Hierbij moet ook worden gewezen op de verklaringen van verzoekers voogd die in de ingediende aanvragen telkens heeft gesteld dat verzoeker regelmatig, zelfs wekelijks, contact heeft met zijn ouders.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet ingaat op de eigenlijke motieven in de bestreden beslissing. Zo gaat hij volledig voorbij aan de motivering dat het hoger belang van het kind in eerste instantie het behoud van de gezinseenheid met de ouders vereist en dat daarom de hereniging van een kind met zijn ouders de voorkeur geniet. Hier heeft verweerder er ook concreet op gewezen dat de verantwoordelijkheid en de plicht om verzoeker op te voeden, te verzorgen en op te vangen nog steeds bij zijn ouders ligt en dat zij dit in het verleden ook steeds hebben gedaan. Bovendien benadrukt verweerder dat actueel verzoekers beide ouders aanwezig zijn in Spanje, wat in het verleden niet het geval was. Zoals verweerder stelt, zijn verzoekers ouders gekend en gelokaliseerd en zijn er nog regelmatige contacten. Verzoeker betwist niet dat hij nog zeer regelmatig contact heeft met zijn ouders. Hij toont niet aan dat er concrete aanwijzingen zijn dat zijn ouders niet bekwaam of bereid zijn om hem nog op te vangen en te verzorgen waardoor ook niet blijkt dat nader onderzoek in dit verband noodzakelijk was. Een concreet begin van bewijs wordt ter zake niet naar voor gebracht. Er blijkt zo bijvoorbeeld ook niet dat verzoeker in Spanje reeds in aanraking kwam met of zich wendde tot de overheden of de sociale instanties in verband met eventuele problemen inzake zijn thuissituatie. In dit verband liggen alvast geen concrete gegevens of een begin van bewijs voor.

In zoverre verzoeker thans betoogt dat hij geen goede band heeft met zijn ouders en dat hij door een gebrek aan ouderlijk toezicht zijn schooltaken verwaarloosde, zich inliet met verkeerde vrienden en drugs en 's nachts door de Spaanse straten dwaalde, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat verzoekers vader zich, in tegenstelling tot vroeger, momenteel ook in Spanje bevindt. Daar verzoeker heeft verklaard dat zijn vader omwille van medische problemen niet kan werken, houdt niets deze laatste tegen om zijn zoon in Spanje wat meer aandacht te geven en in het oog te houden. Verweerder wees trouwens nog op de zeer regelmatige contacten van verzoeker met zijn ouders waardoor volgens hem wel degelijk nog goede banden blijken. Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet door louter het tegendeel te beweren. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat verzoeker binnen enkele maanden 18 jaar wordt en er aldus van hem wel kan worden verwacht om ook enige verantwoordelijkheid voor zijn eigen welbevinden op te nemen. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker goede schoolresultaten haalt in België en dat er geen enkele reden is waarom hij in Spanje zijn studies niet succesvol kan voltooien. Hierbij heeft verweerder ook opgemerkt dat verzoeker, na het behalen van het middelbaar diploma, desgevallend een aanvraag kan indienen om hogere studies in België aan te vatten, indien hij dat wenst.

In zoverre verzoeker betoogt dat niet is onderzocht of de woonsituatie wel geschikt is voor zijn opvang in Spanje, dient er nog op te worden gewezen dat verweerder in de bestreden beslissing reeds heeft aangegeven dat verzoekers verklaringen omtrent de leefsituatie in Spanje vaag en niet steeds consistent zijn. Zo stelde verzoeker dat hij, zijn moeder en zijn zussen in één kamer dienden te slapen door een gebrek aan ruimte, terwijl hij in het kader van de aangevoerde problemen met een van zijn zussen verklaarde dat hij enkel kon slapen met een meubel voor de deuropening. Het komt, in tegenstelling tot

wat verzoeker voorhoudt, niet kennelijk onredelijk voor van verweerder om deze verklaringen opmerkelijk te vinden en in twijfel te trekken. Verzoekers betoogt dat verweerder *“van dit alles z'n eigen verhaal maakt”* en dat hij niet over aparte kamers sprak maar louter over een deuropening kan niet overtuigen en kan hierover niet anders doen oordelen. Verweerder heeft zich enkel gesteund op de eigen verklaringen van verzoeker, die inderdaad stelde dat hij na het vermelde incident met zijn zus *“als [hij] wilde slapen, [...] een meubel tegen de deuropening [moest] plaatsen om het te blokkeren”*. Wat er diende te worden geblokkeerd als er louter sprake was van een deuropening vertelt verzoeker er niet bij, zodat hij er niet in slaagt de door verweerder vastgestelde inconsistentie in zijn verklaringen te weerleggen of ter zake de nodige opheldering te brengen.

Verzoeker toont met zijn kritiek verder niet aan dat het loutere gegeven dat zijn vader nu ook inwoont en dat hij mogelijk in eenzelfde kamer als zijn ouders en zijn zus(sen) dient te slapen afdoende is opdat de gezinseenheid met de ouders niet dient te worden gevrijwaard. Hij toont niet aan dat hij niet adequaat zal worden opgevangen en verzorgd door zijn ouders in Spanje of dat hiervoor onvoldoende garanties voorhanden zijn. Er blijkt niet dat er ter zake concrete elementen spelen die verder onderzoek ter plaatse noodzakelijk maakten. Zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing kan verzoeker indien nodig bovendien steeds een beroep doen op diverse Spaanse instellingen en organisaties die er zijn om families en kinderen te ondersteunen. Verzoeker betwist dit niet. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekers oudere broer, die momenteel voor hem instaat in België, zijn financiële steun aan verzoeker kan verderzetten in Spanje. Niets houdt verzoeker en zijn ouders tegen om deze financiële steun te gebruiken om hun woonsituatie te verbeteren.

2.10. Verzoeker betoogt verder dat hij in zijn verklaringen meermaals heeft aangehaald dat hij, zowel in Marokko als in Spanje, aan zijn lot werd overgelaten en er alleen voor stond. Hij stelt dat er een gebrek was aan financiële middelen, dat er vaak geen eten was en dat er geen nieuwe kledij kon worden aangekocht. Verweerder wees er evenwel op dat actueel ook de vader van verzoeker in Spanje verblijft, waarop reeds werd ingegaan. Verzoeker gaat met zijn kritiek verder voorbij aan de volgende motieven in de bestreden beslissing: *“Verder kan zijn broer op afstand financiële steun bieden zoals hij de voorbije jaren op een frequente basis reeds deed.”* Er kan niet worden ingezien waarom verzoekers oudere broer, die momenteel ook instaat voor verzoeker, niet verder financieel kan blijven bijdragen aan de dagelijkse kosten.

2.11. Wat betreft verzoekers argumenten inzake een veilige omgeving in Spanje, waarbij hij specifiek ingaat op de situatie met zijn zus, kan hij de eigenlijke motieven in de bestreden beslissing niet weerleggen door enkel nogmaals zijn loutere beweringen te herhalen. In de bestreden beslissing is het volgende opgenomen: *“De redenen die betrokkene aangeeft waarom hij niet bij zijn ouders wil wonen, zijn onvoldoende om te stellen dat de duurzame oplossing noodzakelijk in België ligt. Hij haalt namelijk aan dat hij door zijn oudste zus slecht behandeld werd. Zo zou ze hem geslagen hebben en met een mes achter hem aan gezeten hebben. De laatste keer dat dit gebeurde zou ze hem met een mes geraakt hebben op zijn arm. Vervolgens zou hij van huis weggevlucht zijn naar een vriend. Zijn moeder zou hem achteraf gevraagd hebben om terug naar huis te komen. Betrokkene verklaart dat iedereen heel wat kalmer was bij zijn terugkomst maar dat hij toch een meubel tegen de deuropening moest plaatsen om te kunnen slapen. Er zijn echter geen objectieve elementen in dit dossier die het gedrag van zijn zus bewijzen. Het gaat hier louter om subjectieve en vage verklaringen. De simpele bewering van door zijn zus lastig te zijn gevallen voldoet in deze niet. Om aannemelijk te zijn moeten deze verklaringen immers minstens gestaafd worden met een begin van bewijs. Het is daarnaast ook bevreemdend dat betrokkene enkel zou kunnen slapen met een meubel voor de deuropening wanneer hij zelf tijdens zijn interview verklaart dat hij met zijn moeder en zus in dezelfde kamer moest slapen door een gebrek aan ruimte.”* Door enkel opnieuw te verwijzen naar de reeds afgelegde verklaringen slaagt verzoeker er niet in om te overtuigen dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige tot zijn vaststellingen is gekomen.

2.12. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij *“de facto”* wordt opgevoed door zijn oudere broer en dat hij in België wenst te blijven, dient erop te worden gewezen dat verweerder in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers voorkeur. Hij stelt echter dat de argumenten die worden aangedragen niet volstaan om een verblijf in België toe te kennen. Verweerder wijst erop dat het niet is omdat verzoeker de wens uit om in België te blijven dat dit ook daadwerkelijk in zijn hoger belang is. Hier kan ook dienstig worden verwezen naar de eerdere uiteenzetting aangaande het belang van het bewaren van de gezinseenheid met de ouders.

2.13. Verzoeker betoogt nog dat het gegeven dat Spanje een Europees land is met een hoge levensstandaard en er ondersteuning bestaat van diverse organisaties, niet opweegt tegen het hebben van *“een*

warm nest” en ondersteuning door een dicht familielid. De Raad stelt vast dat verzoeker aldus niet betwist dat hij een beroep kan doen op diverse Spaanse instellingen en organisaties die zijn voorzien om families en kinderen te ondersteunen. Verder dient nogmaals te worden gewezen op het gegeven dat verweerder rechtmatig heeft geoordeeld dat in beginsel de voorkeur dient te worden gegeven aan een gezinshereniging van verzoeker met zijn ouders, indien de situatie dit toelaat. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat dit in casu niet het geval is of dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat er in Spanje nog steeds de mogelijkheid bestaat tot opvang en verzorging door de ouders. In zoverre hij thans nog voorhoudt dat zijn ouders hem nooit hebben gewenst in Spanje, waardoor zij ook niet in staat zullen zijn om hem op te voeden en op te vangen, betreft het trouwens een loutere bewering van verzoeker. Er blijkt niet dat hiervoor enige feitelijke grondslag bestaat. Uit verzoekers verklaringen blijkt net dat zijn moeder aanvankelijk voor hem de gezinshereniging in Spanje heeft geregeld, met akkoord van zijn vader die hierin voor hem een betere toekomst zag. Deze gegevens wijzen er andermaal niet op dat er sprake is van concrete aanwijzingen dat verzoekers ouders niet het beste met hem voorhebben en zij niet langer bereid zijn om binnen hun vermogen het nodige te doen om in te staan voor zijn zorg en opvoeding.

2.14. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat bepaalde elementen bij de beoordeling ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Hij toont niet aan dat verweerder over onvoldoende gegevens beschikte om de duurzame oplossing vast te stellen of dat hij op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot zijn vaststellingen dat er voor verzoeker voldoende garanties zijn op een adequate opvang en zorg door zijn ouders in Spanje en de duurzame oplossing bestaat in een hereniging met zijn gezin in dat land. Hij kan niet overtuigen dat het hoger belang van het kind niet of onvoldoende in rekening werd gebracht.

2.15. Een schending van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Zoals reeds werd gesteld, heeft verweerder in de bestreden beslissing geoordeeld dat het in het hoger belang is van verzoeker als niet-begeleide minderjarige dat hij wordt herenigd met zijn beide ouders in

Spanje. Hierop werd reeds ingegaan. In de bestreden beslissing wordt verder nog het volgende gemotiveerd inzake verzoekers privé- dan wel gezins- of familielevens in België:

“Rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van zijn verblijf in België, maakt een terugkeer naar Spanje ook geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien hij tot voor zijn komst naar België verbleven heeft bij zijn ouders, zij het in Marokko of Spanje. Bijgevolg weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten in Spanje. Het is duidelijk dat de band die hij met zijn broer heeft belangrijk is, maar zoals betrokkene zelf aanhaalt tijdens zijn interview, kwam zijn broer vaak op bezoek toen ze niet samen woonden. Verder kan zijn broer op afstand financiële steun bieden zoals hij de voorbije jaren op een frequente basis reeds deed.”

Verzoeker geeft aan dat hij niet akkoord gaat met deze motieven. Hij stelt dat het effectieve gezinsleven dat hij momenteel met zijn broer onderhoudt, dient te worden gerespecteerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt tevens dat rekening dient te worden gehouden met zijn sociaal en economisch welzijn in België. Hij is verder van mening dat er een zeer betrokken band bestaat tussen hem en zijn oudere broer, die ondertussen officieel zijn pleegzorger is, terwijl er in de praktijk *“geen enkele affectieve band meer is met de biologische ouders”*.

Verzoeker gaat er met zijn kritiek opnieuw aan voorbij dat uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt dat het hoger belang van het kind in eerste instantie erin bestaat om de gezinseenheid tussen het kind en zijn ouders te vrijwaren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal ook slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd. (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Verzoeker toont dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in casu niet aan. Aldus blijkt dat het beschermenswaardig gezinsleven dat dient te worden gevrijwaard in de eerste plaats de band tussen verzoeker en zijn ouders is en dat een gezinshereniging in Spanje artikel 8 van het EVRM niet schendt. Verzoeker kan niet overtuigen dat een gezinshereniging met zijn ouders in Spanje indruist tegen zijn belangen. Hij houdt het bij blote beweringen die op geen enkele wijze worden ondersteund. Zo stelt hij thans dat er geen enkele affectieve band meer is met zijn ouders, terwijl de voorliggende gegevens en de stukken van het administratief dossier net aangeven dat er sprake is van regelmatige contacten, zoals ook wordt vastgesteld in de bestreden beslissing. Dit wordt door verzoeker niet betwist en al zeker niet weerlegt. Er blijkt niet dat verzoeker niet langer een werkelijke thuis heeft bij zijn ouders in Spanje.

Verweerder erkent verder dat verzoeker ook een hechte band heeft met zijn oudere broer, maar motiveert dat deze band niet wordt verbroken door een terugkeer naar Spanje, daar verzoekers broer ook in het verleden regelmatig op bezoek kwam. Verzoeker toont inderdaad niet aan dat dit in de toekomst niet langer mogelijk zal zijn. Zowel verzoeker als zijn broer kunnen voor een kort verblijf verblijven in respectievelijk België en Spanje. Hierbij kan er nog op worden gewezen dat verzoeker en zijn broer contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Er blijkt dus niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de banden tussen verzoeker en zijn broer worden verbroken.

In zoverre verzoeker zich beroept op een beschermenswaardig privéleven in België en hiervoor verwijst naar *“zijn sociaal en economisch welzijn”* in België, dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit voorgehouden privéleven niet concretiseert. Bovendien weerlegt verzoeker niet wat hieromtrent wordt gesteld in de bestreden beslissing, namelijk dat hij nog maar beperkte tijd in België verblijft en enig privéleven dat hij tot nog toe zou hebben opgebouwd in België niet opweegt tegen datgene dat hij kan verderzetten in Spanje in de nabijheid van zijn ouders.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.17. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS